

Bas Mulder wint de moeilijkste race van zijn leven

Mountainbiker verlost van kanker dankzij stamceltransplantatie.

door Nico van Leeuwen
HARDERWIJK - De dood of de gliadiolen. Mountainbiker Bas Mulder (22) uit Harderwijk doet liefst drie jaar over zijn moeilijkste race: de strijd tegen lymfeklierkanker. Nu heeft hij zijn gliadiolen eindelijk te pakken. „Dankzij de stamceltransplantatie is de ziekte echt weg.”

Je bent mountainbiker en negentien jaar. Doet mee met de elite van Nederland. Maar dan: bobbel in de nek, ziekenhuis; diagnose: kanker. De wereld stort in. Voor broertje Steph, vader Harry en moeder Marjan evenzeer. Je recht je rug. Opgeven was al geen optie, maar nu helemaal niet.

Acht chemokuren verder ben je genezen en licht het leven je weer toe. Je pakt de draad als mountainbiker weer op. Bij de amateurs A. Na een moeizame eerste competitiehelpt in 2008 behaal je een plek in de top vijftien. Het klassement is je barometer: je lichaam is back in business. Dan: weer een bobbel in de nek. Schrik. Ziekenhuis. Scan, echo en weer naar huis. Wachten op de uitslag. Die komt: opnieuw kanker.

Het eerste weekende: „Na het onderzoek volgde een wedstrijd in Holten. Daar reed ik mijn beste uitslag ooit. Wat nu kankerpatiënt, dacht ik. Moet je kijken hoe goed ik me voel. Het wachten was killing. Die onzekerheid. En stel dat ik het heb, wat dan? Er werden een week later twee kliertjes operatief weggehaald. Na een week kwam de uitslag. Geen kanker!”

„Weer een week later werden mijn ouders gebeld. Klier één was goed, maar klier twee niet. Bij thuiskomst heb ik met Steph de fiets gepakt en hebben we ongelooflijk hard getraind. Bij de trimbaan heb ik daarna de fiets in de berm gesmeten. Weer dat gevoel: wat nu ziek? Ik ben gezond. Daarna is de knop direct omgegaan. Opgeven is geen optie. Kom maar op met die

behandeling.”

De behandeling: Mulder zou vier chemokuren ondergaan, inclusief een stamceltransplantatie. Na de eerste chemokuur werden gezonde stamcellen uit het bloed gehaald en ingevroren. Na zijn vierde chemokuur werden ze teruggeleid in zijn bloed. „Wat zag ik daar tegenop. Men noemde het een Fareze-behandeling. Ik dacht aan frezen. Of zagen in je botten. Wat bleek? Het gebeurde via een ingewikkeld infuus. Een eitje. Uurtje en klaar. Invriezen maar.”

De waarschuwing voor de laatste chemokuur klonk serieus. „Deze chemokuur zou alle voorgaande dertien in het niet doen staan. Alles moest dood in mijn lijf. En ze hadden gelijk. Direct na de chemokuur werden de stamcellen terug-

‘De vellen hingen in mijn mond. Ik was niks meer waard maar ik leefde’

geplaatst. Het zou tien tot veertien dagen duren voordat het aan zou slaan. Ik ging letterlijk kapot. De vellen hingen in mijn mond. Ik was niks meer waard maar ik leefde. En kon chatten en mailen, filmpjes kijken en gamen. En natuurlijk aftellen naar de tien. Na negen dagen bleek dat ik van een waarde van 0 naar 0,1 ging. Ik was ontzettend blij. De dag erna 0,4, toen 0,9, etcetera. Bas Mulder was back.

Stichting Alpe d’HuZes

▶ Met 3,6 miljoen euro voor kankeronderzoek vestigde de stichting Alpe d’HuZes vorig jaar een recordopbrengst voor een goed doel. In 2006 gingen 66 deelnemers voor de eerste keer de berg op. Vorig jaar honderd individuele fietsers en vijftig teams van acht renners.
▶ Bas Mulder rijdt in zijn eigen team, dat te volgen is via www.stichtingbas.com. Zijn hele levensverhaal is te lezen op <http://weblog.basmulder.org>.

Na veertien dagen was ik thuis, daar waar anderen net beginnen met herstel.”

Alpe d’Huez: Mulder is nu drie weken thuis. Al twee weken traint hij voorzichtig in de sportschool. De spieren aansterken, want die lijken pudding. Zodra het weer beter wordt, gaat hij fietsen, want het is zo eind mei. Dan gaat hij de Alpe d’Huez weer beklimmen met zijn vrienden van de stichting Alpe d’HuZes. „Het eerste jaar deed ik mee voor mezelf. Als overwinning op mijn lichaam. Het tweede jaar was ik sterker. Wilde ik nog één keer meedoen. Voor al die mensen die niet, zoals ik, beter waren. Ik redde het zes keer. En dat was het. Over en uit. Ga maar verder zonder mij, dacht ik.”

„En nu? Een derde keer. Niet voor mezelf maar voor Louis Wessels. Mijn haptonoom uit Harderwijk. De man die mij geleerd heeft sterk te zijn in mijn hoofd. Niet opgeven. De man ook die plotseling in dezelfde wachtkamer als ik zat. Een schok voor mij. Alvleesklierkanker. Drie maanden later was hij er niet meer. Aan zijn sterfbed heb ik beloofd mee te doen. Voor hem. En zijn vrouw Ingrid. Ik moet tenminste één keer omhoog naar Alpe d’Huez. Ben natuurlijk erg zwak, maar reken maar dat deze jongen het haalt. Ik ben beter. Dankzij de stamcellen is de ziekte echt weg. De kans is erg klein dat ik haar nog eens krijg. Ik ben er klaar mee.”

Moeder als teamcaptain

▶ Marjan Mulder (49), de moeder van Bas, die nooit actief heeft gefietst of gesport, beklimt zelf ook de Alpe d’Huez. Ze is teamcaptain. „Op een feestje en na twee rosetjes bleken ze nog één renner nodig te hebben. ‘Ik doe wel mee’, riep ik met mijn grote mond. En nu kan ik niet meer terug. Ben hard aan het trainen. Wist niet dat ik zo kon zweten. Elke meter wordt genieten. Reken maar.”

Bas Mulder traint samen met zijn moeder Marjan voor de beproeving die hen komende zomer wacht: de beklimming van de Alpe d’Huez. „Ik ben natuurlijk erg zwak, maar reken maar dat deze jongen het haalt.”
foto Ruben Schipper